

## Den betroede Facebook-konto

Dette er ikke en reklame for Facebook. Faktisk handler andagten her slet ikke om Facebook, selv om det undervejs kan se sådan ud. Men jeg fik en hilsen forleden, som passede perfekt som udgangspunkt for denne andagt. Så det får den lov til. (og så kan jeg jo passende bruge anledningen til for første gang i andagtens 14-årige levetid at dele den ... på Facebook)

Jeg fik for nogle uger siden en opfordring på Facebook til 10 dage i træk at poste (det er facebook-dansk for at lave et opslag) et pladecover på en plade, der har haft betydning for mig i mit liv. Da jeg er helt vild med musik, ville jeg rigtig gerne det, så jeg tog udfordringen op. Undervejs skulle jeg så i bedste kædebrevsstil foreslå 10 venner at gøre det samme. Den del af opgaven brød jeg mig mindre om, for det kunne jo være, de slet ikke havde lyst – så jeg gjorde en del ud af at forklare, at det altså kun var, hvis de synes, det kunne være sjovt. Den pointe peger i stik modsat retning af denne andagts budskab, men det vender vi tilbage til.

En af de venner, jeg foreslog at gøre det samme, er endnu mere glad for musik, end jeg er. Men langt mindre glad for Facebook. Så han skrev tilbage, at han altså lige sprang over, for ”han var temmelig træt af Facebook for tiden og af alle de opslag, der kom, så han syntes det ville være lidt dobbeltmoralsk selv at begynde at bombardere sine venner med opslag”. Respekt for den holdning, tænkte jeg.

Jeg har det indimellem på samme måde med Facebook, så jeg tænkte en del over kommentaren. Da jeg så stødte på søndagens tekst, blev den lille hilsen til et udgangspunkt. For denne søndag handler Jesu ord om de betroede talenter:

Jesus sagde: »Det er med Himmeriget som med en mand, der skulle rejse til udlandet og kaldte sine tjenere til sig og betroede dem sin formue; én gav han fem talenter, en anden to og en tredje én, enhver efter hans evne; så rejste han. Den, der havde fået de fem talenter, gik straks hen og handlede med dem og tjente fem til. Ligeledes tjente han med de to talenter to til. Men den, der havde fået én talent, gik hen og gravede et hul i jorden og gemte sin herres penge.

*Matt 25, v. 14 ff*

De fleste husker nok, hvad der skete, da manden kom tilbage og gjorde regnskabet op med sine tjenere. De to, der havde fordoblet deres betroede formue fik ros, mens den der havde gravet sin talent og sit talent ned – blev skældt hæder og ære fra. Jesu pointe er temmelig klar. Vi skal investere i tilværelsen. Vi skal blande os og

turde risikere noget og ikke bruge livet på at undgå (mennesker, muligheder m.m.m.)

Og hvad i alverden har det så med Facebook at gøre, tænker du måske?

Jeg tænker at den virkelige verden og Facebooks verden har det til fælles, at der er tonsvis af informationer og udsagn og mennesker at forholde sig til. Noget virker fornuftigt, giver måske ligefrem mening – mens andre virker som det rene tidsspilde. Der findes mennesker, der går op i ting, som for mig virker helt ligegyldigt. Og jeg bliver enormt træt, når jeg på Facebook læser om, hvad folk har fået til aftensmad, hvor langt de har løbet (måske er jeg bare misundelig) eller hvilken præmie, de godt kunne tænke sig at vinde. Men derfor behøver jeg jo faktisk ikke blive træt af de mennesker, der deler den slags. På samme måde kan jeg godt blive træt, når mennesker diskuterer ting, som jeg finder inderligt ligegyldigt – men derfor behøver jeg ikke blive træt af de mennesker.

Manden der gravede sin talent ned, opførte sig dumt. Han forspildte muligheden for at sætte sit præg på verden, for han gjorde bare ingenting. Måske havde han ikke ret gode erfaringer med verden, måske havde nogen eller noget stjålet hans livsmod. Og så lod han være. Han blev sådan et menneske, som ingen rigtig ville savne, når han døde, for han havde ikke rigtig været her, mens han trak vejret.

Når jeg ikke sletter min Facebook-konto, er det fordi jeg godt vil sætte et positivt præg på den verden. Jeg vil gerne forsøge at poste meningsfulde ting, ting som kan sprede glæde og smil og forundring (og så vil jeg gerne kunne huske mine venners fødselsdage). Hvis jeg slettede min Facebook-profil, ville jeg måske nok få et nemmere liv, men det ville ikke hjælpe dem, der stadig var på Facebook. Så kunne de selvfølgelig også bare slette deres profil ... men altså ... pointen er:

Hvis vi ikke bryder os om den verden, vi lever i, kan vi gøre to ting. Vi kan vende den ryggen og lade være med at engagere os. Vi kan slette vores konto og lade være med at have nogen profil. Vi kan grave alle vore talenter ned og sætte os ned i en stol og vente på, at livet går over. Vi kan slukke for verden og passe os selv, som en snegl der engang kravlede ind i sit sneglehus i H C Andersen verden. Men hvad vil det nytte? Det vil næppe gøre verden til et bedre sted, tværtimod. Hvis vi holdt op med at håbe, ville alting bare blive endnu mere håbløst.

Derfor kan vi vælge den modsatte vej: Vi kan give os i kast med livet, vi kan gå ud i verden med de talenter, vi har fået og bruge dem, så godt vi nu kan. Vi kan skrive

smukke ting i sandet eller på Facebookvæggen eller i en varm og personlig mail – og det kan forandre andre menneskers dag. Vi kan – som Gandhi sagde det – være den forandring, vi ønsker at se i verden. Måske er det bare en dråbe i havet, og måske kan det virke som om, det ikke nytter noget. Men hvis du bare kan få et enkelt menneske til at føle sig elsket og anerkendt og set og værdifuld i dag (og det kan du sagtens) så forandrer du det menneskes dag totalt. Og dermed forandrer du verden.

Jeg ved godt, hvilken vej, jeg synes, ser rigtig ud – så lad os følges den vej. Lad os give os i kast, lægge fra land, tage chancer og investere vort håb. Lad os simpelthen leve. Og lad os altid – når håbløsheden over, at verden både inde på og uden for Facebook ser så indholdsløs ud – glæde os over, at den Gud der skabte vores verden har en helt anden dagsorden end ham, der skabte Facebook. Gud vil ikke tjene på os. Han vil tjene os. Det er et ret godt udgangspunkt for at slå sig løs og gå i gang!

Ha' en dejlig dag!